

17 знаменосци и асистентки и един калпазанин

Петнайсетата ни учебна година е вече история и трябваше да отбележим нейния край подобаващо. След като миналата година се наложи доста да приспособяваме нашите традиции към създадените се условия на изпитание за всички, тази година решихме, че ще има концерт. Предаване и приемане на училищното знаме, няколко думи от училищния ни ръководител, обръщение от господин Милков, всичко сякаш вървеше идеално.

И само за миг си се върнахме към нашия нормален начин на функциониране, изненада след изненада. На фона на песни и танци, загуби се обувка по време на танц, светкавична реакция на татко, двете сълзи изчезнаха веднага след поглед и окуражаване от учителя. Програмата си тече, появи се мече в краката на танцьорите и всичко продължи по програма. Малка паузичка в стихотворението, станала пауза, докара сълзи в очите на нашата ученичка, толкова желанието всичко да е изпипано до съвършенство е запазена марка за нашите деца. Сценарият се дописваше сякаш в движение, проблем с файла от снощи. С две думи : всичко ни е наред!

Не съм сигурна, че нашите гости си дадоха сметка, че на една на асистентките на знаменосца ѝ стана лошо. Съучениците застанаха пред нея, госпожата ѝ правеше вятър, за да се освежи. Но ако споменавам тази случка е единствено заради реакцията на нашите големи ученици. Имаше предаване на знамето и нормално двама знаменосци и четири асистентки. Но след като една не се чувстваше добре, някой трябваше да я замести и да бъде до знамето. Без дума от когото и да е, те просто се заместваха. При всяко следващо изпълнение имаше ново лице до знамето. За да са пак заедно, за да са до знамето, защото са толкова сплотени след години и години заедно. Ако малките ни разчувстват с първите си изяви, големите ни разплакват без никакво усилие.

За края на учебната година имаме удоволствието да чуем Мария. Обикновено тя пее в носия. Този път бе облечена просто като младата дама, която вече е. И сякаш ефектът от този глас, от тази мелодия, от тази емоция, която ни предава, бе стократно усилен. Хоро се завихри, хоро с малки, на рамото на мама, и не толкова малки – от начален курс, до големи ученици, родители, учители. А сълзите в очите са просто от мистериата на българските гласове.

Имаше удоволствието да чуем и „Писмо“ от Вапцаров в изпълнение на живо от Адриан. Дали през екран или директно, неговата интерпретация заслужава да се чуе. Да се чуе още един път, да се чуе пак и пак.

Учителките на зрелостниците решиха тази година, че концертът е дълъг и дъждът няма да ни чака още много и вместо обичайните няколко думи, избрах и прочетох извадки от есета и съчинения на техните зрелостници. Те ни показаха за пореден път, че учениците им са изключителни! Бъдещето им принадлежи и при това съвсем заслужено.

И през цялото това време въртележката около знамето продължаваше въпреки че асистентката се възстанови и пое своя пост.

Исках да ви споделя нещо за един от тези импровизирани знаменосци. Спомням си моето първо тържество за края на годината в училище „Кирил и Методий“. Бях дежурна по пазене на бюфета, да, да има все още такава длъжност. Спомням си един чаровен калпазанин, когото не успях да убедя, че ще трябва да изчака до края на програмата преди да опита набелязаното сладкишче. Заплашвах го, че ще намеря родителите му и ще се оплача от него. Нямахме особен ефект. Годишите минаха, въпросният чаровник порасна, взе и че завърши миналата година. Не успяхме да изпратим зрелостниците си в края на учебната година поради санитарните мерки. Затова той дойде в началото на тази да си вземе свидетелството, с букет, с извинение към госпожата. Дойде през годината да представи свое прекрасно експозе. Дойде и днес защото не може да се завърши нашето училище без „Един неразделен клас“. Пое щафетата около знамето. Накрая поднесе цветя на учителката си, отново с думи за извинение, че не винаги беше лесно да се работи с него. Госпожата му обясни, че ако е правила компромиси и е била толерантна, то е защото е знаела, виждала и усещала колко качества притежава той!

Дай Боже на всеки учител и на всяко училище такива изключителни „калпазани“!
И до 4-ти септември в откриването на поредния такъв!!

Даниела Петкова

